

PARMAK UÇLARI

Seran Demiral

PARMAK UÇLARI

© 2014, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Seran Demiral
KAPAK RESMİ: Gizem Malkoç
EDİTÖR: Burhan Düzçay

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2014
Altıncı Baskı: Şubat 2017 (5000 adet)
(İlk beş baskı toplam 11.000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 929 - 7
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

PARMAK UÇLARI

Seran Demiral



 **tudem**



Seran Demiral

2005'te *Münzevi*, 2007'de *Hissizleşme* adlı fantastik kurgu romanları, 2012 itibariyle ise "Filozof Çocuklar Kulübü" adlı gençlik romanı serisi yayımlandı. Yazdığı farklı türlerdeki metinler çeşitli dergi ve antolojilerde yer aldı. Demiral, son yıllarda çocuk ve gençlik yazını türünde de eserler vermektedir.

1 EVDE

Işık gözlerini açtı. Günlerden pazardı ve erken uyanmıştı. Okula gitmek için erken uyanıyor olmasına, vücudu alışmıştı demek ki. Artık annesi odasına girip “Hâlâ yatağında mısın sen?” diye söylenmeye başlamadan gözleri açılıveriyordu. Daha beteri, gözünü güneşin rahatsız edici ışığıyla açmış olmasıydı.

Böyle zamanlarda isminden nefret ediyordu Işık. Çünkü bazen, güneş ışığı son derece rahatsız edebiliyordu insanı. Gerçi bu sabah güneş ışığına gıcık olan kız, hemen her şeyden nefret eder haldeydi. En yakın arkadaşıyla arası bozuktu, ikinci sınavlarda yükseltmesi gereken notlarını düşürmüştü ve hepsinden kötüsü, hoşlandığı çocuk varlığının farkında bile değildi. ‘Kör olmalı bence!’ diye düşündü. Bunu dilediğine pişman olacağını bilmiyordu o sırada... Daha doğrusu bunu bir dilek olarak söylememişti; ancak söylediği her şeye dikkat etmesi gerektiğini öğreneceği sıralarda, bu cümlesinin de bir dilek olabileceğini düşünecekti.

Asık suratıyla yatağında oturmaya devam ediyordu ve henüz yorganı üzerinden atamamıştı. Zaten yataktan kalkmanın en berbat yanı da yorganın sıcaklığından ayrılmak zorunda kalmasıydı insanın. Halbuki yorganın altında ne güzeldi her şey. Hele uykuya geçerken... Işık hayaller kurardı uykuya geçtiği sırada. Görmek istediği rüyayı kendisi yaratmaya başlardı. Genellikle de hayalini kurduğu evren, rüyasının gerçeği oluverirdi. Düş gücünün en azından geceleri işe yaradığına seviniyordu. Çünkü ne yazık ki, gündüz olunca hayalinden geçen hiçbir şey gerçeğe dönüşmüyordu. Annesi hiçbir zaman yanına gelmiyordu mesela...

“Günaydın Işık, yüzünü yıka da sofraya gel.”

Işık cevap bile vermeden banyoya yöneldi. Sabah yataktan kalktıktan sonra yüzünü yıkaması gerektiğini biliyordu artık. Kendisine hâlâ küçük bir çocuk gibi davranılmasından bıkmıştı. Kardelen’in yaşında bir bebeydi sanki!

Kardelen, dokuz yaşındaki kardeşiydi ve Işık’a kalırsa aptalın tekiydi. Işık, pek çok başka şey gibi kardeşinden de nefret ediyor; daha fenası, onu kardeşi olarak görmüyordu. Külkedisi masalının kötü kız kardeş karakteriydi ona göre Kardelen... Zavallı kızcağzın kötü bir şey yaptığı yoktu; ancak Işık onun içindeki kötü ruhlu cadının er ya da geç ortaya çıkacağından emindi niyeysel. O güne kadar önlemini almalı, başa çıkılması kolay olmadığını göstermeliydi.

Banyoya girmişti. Aynadaki suratsız haline bakıyordu. Çirkin olduğunu düşündü. Çirkin ve sivilceli... Sadece sivilce olsa neyse, siyah noktaları da vardı! Bu, suratında

çıkan türlü 'yaratık' için çeşitli kremler kullanıyordu; fakat hiçbirinin kendisini terk etmeye niyeti yok gibiydi. O da kimyasalların başaramadığını bizzat tırnaklarıyla başarmaya kalkışıyordu işte; tıpkı şimdi yaptığı gibi... Gözüne kestirdiği bir yerden başlayıp, tek tek sıkıyordu siyah noktalarını. Başarıya ulaşırsa da, ulaşmasa da kesin olan tek bir şey vardı: Sıkıldığı her noktada iz bırakıyordu! Böylece siyah noktalardan kurtulsa da çirkinliğinden kurtulamıyordu. Yüzü her zaman yara bere içindeydi.

Her gün olduğu kadar kötü başlayan sabaha sıkıcı ebeveyn muhabbetleriyle devam edecekti ne yazık ki. Babası yediğine içtiğine karışmaya başlamıştı bile; hatta yemediğine içmediğine:

“Kaç çeşit peynir var sofrada, hiçbirinin tadına bile bakmıyorsun. Senin bu yaptığın nankörlükten başka bir şey değil!”

“Sev-mi-yo-rum.”

“Ne demek sevmiyorum! Onları satın almak için nasıl çalıştığımı biliyor musun sen, küçük hanım! Sevmemek diye bir şey yok, önüne koyulan her şeyi yemen lazım.”

Yelda da babasına arka çıkmakta gecikmiyordu:

“Bak, farklı çeşitlerde senin için alıyoruz zaten. Birini beğenmezsen, bir başkasını beğeneceksin elbet. Fakat sen inat ediyorsun. Tadına baksan hoşuna gidecek belki.”

Işık hiçbir şey söylemedi. Sadece kısa bir an kafasını kaldırmadan gözleriyle yukarı doğru, ters ters baktı Yelda'ya. Onunla aynı evde yaşamının verdiği ıstırap yetmiyordu sanki de; bir de böyle dır dır konuşuyordu. Işık bu dünyada en çok nefret ettiği şeyin Yelda'nın ses tonu olduğunu

düşündü. Onun konuşmasına, mimiklerine, en çok da ses tonuna gıcık oluyordu. Her geçen gün annesinin yerine gelen bu kadına da, kızı olacak o Kardelen'e de daha tahammül edemez hale geliyordu. Bir an evvel çekip gitmeliydi bu evden.

Büyümek istemesinin tek nedeni buydu. Bir an evvel okuldan kurtulmalıydı. Zaten üniversiteyi kesinlikle başka bir şehirde okuyacaktı. Kararını vermişti. Bu evde daha fazla kalmak istemiyordu. Peynir yemesi için zorlanmayacağı, küçük bir velet muamelesi görmeyeceği, her yaptığı veya yapmadığı şey için eleştirilmeyeceği bir yere ihtiyacı vardı.

Başka zaman olsa, kahvaltıdan sonra fırlar Nazlı'nın yanında alırdı soluğu. Nazlı, en yakın arkadaşıydı. Yani eskiden öyleydi. Onunla da bir daha konuşmayı dahi düşünmüyordu. Şu anda nefret ettiklerinin bir listesini yapsa, Nazlı ilk beşe girebilirdi. Tabii liste sadece insanlardan oluşuyorsa... İnsanlar yerine, insanlar ve şeyler listesi yaparsa, ilk yirmiyi zorlardı. Çünkü güneş ışığından, tırnak makasına kadar her şey, 'şey' kategorisine giriyordu. Saymakla bitiremezdi.

Evden dışarı çıkmak için kahvaltıyı değil de babasının çıkmasını bekliyordu Işık. Babası Sabri Bey, her gün çalışırdı. Fabrika işçisiydi, cumartesileri de çalışıyordu. Pazar günleriye kendine birtakım ek işler bulur, evden çıkar giderdi. Babasının tam olarak ne yaptığını, hele pazar günleri nerede olduğunu hiç bilmezdi; fakat evden kaçtığı için akıllılık ettiğini düşünürdü. Onun, üç kuruşun hesabını yaparak ne denli ağır işlerde çalıştığı konusu, aklının ucundan dahi geçmezdi. Aklına gelse de çok umursamazdı herhalde; yüzünde çıkan siyah noktalardan daha can sıkıcı olamazdı

geçim derdi denilen şey. Bu yaşta bunları kafasına takacak değildi.

Babası evden çıkar çıkmaz odasına attı kendini Işık. Üzerini değiştirecekti. Nereye gittiğinin bir önemi yoktu. Her hâlükârda şık olmalıydı. Kendisine Işık yerine “Şık” dense, çok daha hoşuna giderdi. Güzel görünmeye gitgide daha önem verir olmuştu. Artık kesinlikle eşofmanla dışarı çıkmıyordu mesela. Hatta Yelda cadalozuna çaktırmadan, hafif bir makyaj yapmayı da ihmal etmiyordu. Yelda Hanım fark ettiği an başlardı çünkü dır dır konuşmaya:

“Bu kimyasalların cildine ne kadar zarar verdiğini tahmin bile edemezsin. Hem çoğu kozmetik ürününü hayvanlar üzerinde deniyorlar ve ne kadar çok hayvanın katline yol açıyorlar, bilsen! Ah Işık, hiçbir şeyin farkında değilsin. Ne kadar duyarsızsın!”

Her şeyi sineye çekerti de bu ‘duyarsız’ kelimesine katlanamazdı işte. Avazı çıktığı kadar bağırmaya başlardı:

“Asıl duyarsız olan sensin! Babamla evlenmen bile duyarsızlık! Üzerine bir de çocuk yapmış olman hele! Eğer duyarsız, düşüncesiz birileri varsa, onlar tam olarak siz ikiniz işte! Ama merak etmeyin... Çok az kaldı, birkaç sene sonra bu evden defolup gitmiş olacağım. O zaman rahat edersiniz!”

Yelda Hanım böyle zamanlarda ne yapacağını bilemezdi. Elinden geldiğince iyi davrandığını düşünüyordu üvey kızına. Hatta onu üvey olarak görmüyor, Kardelen’den ayırmıyordu da. Tek umudu bu dönemlerin geçici olmasıydı. Işık büyüyordu, bu yaşlarda onun yanında olmalıydı. Ne

söylerse söylesin, gençlik heyecanından oluyordu bunlar, geçecekti...

Tabii bu düşüncelerini de kendisine saklıyordu. Muhtemelen yüksek sesle dile getirse, Işık bunlara da isyan ederdi.

Işık hazırды. Lacivert kısa bir elbise giymişti; uygun renkte sürdüğü göz kalemiyle hiç de fena gözükmüyordu. Saçlarına bir şey yapamamıştı, ama olsun. Bugünlük böyle idare ederdi. Nasıl olsa Mert'i görmeyecekti. Hoş, Mert'in kendisini gördüğü yoktu ya... Bu düşünce bir anda yerine gelen keyfini kaçırırverdi. Zaten bu evde ne kadar keyfi olurdu ki insanın! Yelda önünü kesmişti bile.

“Işık, kızım, karışmayayım diyorum ama...”

“Karışma o zaman!”

“Ama yavrum...”

“Yavrun falan değilim senin, önümden çekilirsene, dışarı çıkacağım.”

“Nere...”

Kadıncağız cümlesini bitirmeden Işık çıkmıştı bile. Kapıyı çarpıp apartman boşluğunda yalnız kaldığında bir an duraksadı. Çok mu asabileşmişti? Kafasına taktığı her şeyin hırsını Yelda'dan mı çıkarıyordu? Neyse ne! Kendisine anelik etmeye çalışarak, o bunların hepsini hak etmişti zaten!

Işık kendinden emin adımlarla merdivenleri inmeye başladı.

2 SOKAKTA

Kaldırımında yürümekte olan Doğan, kendisini görmüyordu. Karşısında bir ayna olmadığı için değil. O kendisini şimdiye kadar hiç görmemiş olan biriydi. Gözleri ne renk, saçları nasıl... Nasıl birine benzediği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ağabeyi Deniz ve kız kardeşi Duru'yu da hiç görmemişti. Annesi ve babasını da öyle... Kendi varlığının ne kadar farkındaysa, ailesinin varlığının da o kadar farkındaydı.

Onların varlığını da tıpkı kendi varlığı gibi, görmüyor da biliyordu. Seslerini duyuyor, dokunuyordu onlara. Ağabeyine sesini yükseltiyordu bazen; sinirlendiğinde kız kardeşinin saçını çektiği oluyordu. Duru'nun çekilecek uzunlukta ki saçı ile kendi kısa saçını kıyaslayabiliyordu böylece.

Önemli bir şey miydi bilmiyordu ama hiç saç görmemişti. Kendi saçlarının kahverengi, gözlerinin ela olduğunu biliyordu. Kahverenginin sıcak ve hoş olduğunu düşünüyordu Doğan; çünkü kahve sıcak bir içecekti. Saçlarındaki rengin kahvenin acı tadından nasibini almadığını düşünmekteydi

ama. Renklerin tadı olmazdı herhalde. Ela ise nazik bir renk olmalıydı, içinde geçen 'la' hecesindeki incelik ona bunu hissettiriyordu en azından.

Kaldırımında yürümekte olan Işık, karşısından gelen çocuğa pürdikkat bakıyordu. Elindeki beyaz renkli baston ilgisi- ni çekmişti. Daha evvel görme engelli insanlar gördüğü için bu bastonun ne işe yaradığını biliyordu. Fakat ilk defa kendi yaşlarında bir çocuğun böyle bir bastonla sokakta dolıştığını görüyordu. Garipsemişti.

Kendisine doğru ilerlemekte olan çocuğa adım adım yaklaştıkça bir çeşit heyecan duymaya başladı. Kalp atışları hızlandı, avuçlarının içi terledi... Hatta neredeyse karnı sancılanıyordu. Sanki bir sınava girecek veya öğretmenlerinden birine suçlu olduğu bir konu ile ilgili açıklamayı yapacaktı. Kendisini bu gözü görmeyen çocukla dünyada bir başına kalmış gibi hissediyordu. Bir yandan onun kendisine ihtiyacı olabileceğini düşünüp gözlerini hareketlerinden ayırıyordu; bir yandan ise ona duyduğu 'acıma' hissi nedeniyle kendisini kötü hissediyordu.

Ne vardı ki yani bunda? Gözü görmeyen kendisi de olabilirdi. Hem eğer bu çocuk şimdiiye kadar hiçbir şey görmediyse, görmenin ne anlama geldiğini bilemezdi ki. Dolayısıyla eksikliğini de bilmezdi. Öyleyse acınacak hiçbir yanı yoktu halinin. Yardıma da ihtiyacı yoktu demek ki!

Işık yolunu değiştirmeye karar verdi.

Karşıdan karşıya geçmek üzere sağ yanına doğru dönmesiyle birlikte duyduğu mekanik ses, yerinden sıçramasına

neden oldu. Korkusunu sesli bir ünlemlerle de dışa vurmuş olmalıydı ki, kendisine yaklaşmakta olan bastonlu gencin sesini duydu:

“Özür dilerim hanımefendi, korkuttum sanırım.”

Işık, bu genç ‘beyefendi’nin fazla nazik tavrı karşısında kıkırdamaya başladı. Doğan, bir noktaya kilitlenmiş gözle-
rinin aksine, tam da Işık’ın sesinin geldiği noktaya uzatmış olduğu başıyla şaşkıncı bakıyordu. Gerçekten şaşkınlığı mi-
miklerine yansımış gibiydi. şimdiye kadar hiç mimik gör-
memiş birisi dahi, böyle şaşırtıcı durumlarda ifadesini yü-
züne yansıtabiliyordu. Işık da şaşırılacak insandı doğrusu.

“Neden gülüyorsunuz acaba?”

“Çünkü böyle sizli bizli konuşman çok komik! Biz aynı yaştayız. Tabii sen beni görmüyorsun.” Son cümlesine ka-
dar kıkırdamaya devam eden Işık, bir anda söylediği cüm-
lenin ayırdına varıp duraksadı. Kıkırdayan ifadesinin yerini
bir mahcubiyet almıştı. “Şeey...” diyebilirdi sadece.

Doğan ise hiç oralı olmadı. Gayet kendinden emin bir şekilde verdi cevabını:

“Sesinden değilse de boyunun kısalığından anlamalıydım tabii.”

Hemen hemen aynı boyda olmalarına rağmen, Işık deliye dönmüştü. Kafasının içinde babasının sözleri yankılanıyordu: ‘*Sen daha süt içme, peynir yeme bakalım. Boyum niye uzamıyor dersin sonra.*’ Tabii ki hayalindeki Sabri Bey’e Yelda Hanım’ın sesi de eşlik etmekte gecikmiyordu: ‘*Kendini erkek arkadaşlarıyla bir tutma, onlar bir anda boylanırlar. Ama sen? Senin gelişimin yavaşça ilerler ve bir anda kesiliverir.*’

Kafasındaki sesler, karşısındaki çocuğun ona gülümsemesi... Aslında iyi niyetli olan gülümsemeyi de alaycı bir gülümseme olarak algılamasıyla beraber iyice sinirlenen Işık, Doğan'ın kendisini görebildiğini ve alay ettiğini düşündü bir anda. Yoksa boyunun uzunluğunu kısalığını nereden bilecekti ki?

“Sen beni görüyorsun aslında değil mi? Yani tam olarak seçemesen de, bir karaltı olarak mesela...”

Doğan bir anda ciddileşti. Bu sırada Işık'ı korkudan sıçratmış olan mekanik ses yeniden duyuldu. Bu defa kimse sese bir tepki vermedi. Doğan da, Işık da konuşmadılar. Işık karşısındakinin sessizliğinden, sorusuna cevabı almış gibiydi. Bu çocuk hayatı boyunca hiçbir şey görmemişti. Tam da düşündüğü gibi... Onun başka bir dünyası olmalıydı. Işık ne demesi, ne yapması gerektiğini bilemediği zamanlarda bir şey bulur ve konuyu değiştiriverirdi. Yine bulmuştu işte; o mekanik ses neydi?

“Bir çeşit yönlendirme cihazı bu. Arabalarda kullanılan navigasyon cihazlarının seslisi olduğunu düşün. Ama sadece yön bulmaya yaramıyor. Başka bazı özellikleri de var.”

Işık, yeni bir arkadaş edinmenin heyecanını yaşadı bir an. Uzun zamandır kimseyle tanışmadığını, tanımakta olduğu insanlarla da upuzun bir zamandır keyifli vakit geçirmediğini hatırladı. Gerçi bencilce bir tarafı oluyordu hep bu arkadaşlıkların. Yine öyle başlıyordu. Bir taraftan kendi yalnızlığına eşlik edecek birini aradığı için aslında tanımak istiyordu karşısındakini. Diğer taraftan... Bu çok daha kötü hissettiriyordu, ancak en azından kendine itiraf edebilecek cesareti vardı; tam da kör olduğu için, bu çocukla arkadaş

olmak istiyordu Işık. Farklı bir dünyanın kapısını onun sayesinde aralayacaktı.

Belki onun eksikliği, Işık'a kendisini eksiksiz hissettirecekti. Ne fena! Aklından geçenleri bilse, Doğan'ın kendisiyle asla konuşmayacağından emindi kötü kalpli kız. Fakat neyse ki, henüz kimse kimsenin düşüncelerini okuyamıyordu. Ya da Işık, öyle olduğunu umuyordu.

Doğan kimsenin düşüncelerini okuyamasa da Işık'ın kendisine nasıl yaklaştığını bilecek kadar insanları tanıyordu. Şimdi de Işık'ı tanıyacaktı.

“Memnun oldum.”

“Ben de...”

El sıkıştılar. El sıkışmalarının ardından, Doğan bastonunu tekrar sağ eline alırken, dayanamayıp gülmeye başladı.

“Ne oldu?” diye sordu Işık.

“İsmine gülüyordum... Herkesin çok hoşuna gidiyor olmalı. Ama benim için hiçbir anlam ifade etmiyor, ne tuhaf.”

Işık da gülümsedi.

“Nereye gidiyoruz peki?”

“Kütüphaneye...”

Işık şaşırılmıştı. Okullarının küçük kitaplıkları dışında şimdiye kadar hiç kütüphane görmemişti. Kör bir çocukla ilk defa kütüphaneye gidiyor olmak onu bir an çok utandırdı. Tabii ki bunu itiraf etmeyecekti.

“Koluma girmek ister misin?”

Doğan, güzel olduğundan emin olduğu bu yeni arkadaşının koluna girdi ve birlikte ilerlemeye başladılar. Yönlendirme cihazı çalışıyordu hâlâ; çünkü Işık mahallesindeki bu

kütüphanenin yerini bilmiyordu. Mahallesindeki görme engelliler okulunun yerini de bilmediği gibi.

İnsan, ihtiyaç duymadığı şeyler hakkında nerdeyse hiç fikir sahibi olmuyordu aslında. Herkes, kendi bulunduğu sosyal çevrede, kendi etrafında yer alan insanlar ve onların ortaya koyduklarıyla yetiniyordu. Yeni insanlar, yeni mekânlar, farklı deneyimler... Hatta başlı başına *'farklılığın'*, farklı olmanın kendisi insanı ürkütüyordu.

Işık farklılıklardan korkmasının olumsuz bir yanı olduğunu düşünüyorsa da, bunun sorumluluğunu başkalarına yıkmaya çalışıyordu. Tabii ki başta ailesine... Ailesine duyduğu öfkeyi arttırmaya yer arıyor gibiydi. Babasının her şeye karışmasına, üzerinde kurduğu baskı ve hâkimiyete kızıp sinirlenecek yeni sebepler üretiyordu. Fakat aslında insanın karakterini ailesi, arkadaşları, çevresi, uğraşları belirlese de... Belki aile haricindekilerin tamamını belirleyen de yine insanın kendisiydi. Işık, şu an nefret ettiğini düşündüğü arkadaşlarını kendisi seçip yaşamına dahil etmişti. Uğraştığı veya uğraşmadığı her şeyin sebebi kendisiydi.

Bugüne kadar hiç kütüphaneye gitmemiş olması, bunun eksikliğini duymamasındandı. Kütüphanelerin neye benzediğinden bile emin olamadı bir an. Raf dolusu kitaplarla dolu sessiz bir oda! Bundan fazlasını tahayyül edemezdi. Bu rafların konumlarını, kitapların çeşitlerine göre farklı raflarda yer alıyor olmalarını, okumak/çalışmak/araştırma yapmak için yer alan masaların konumlarını, süreli yayınlar için ayrı bir kısım olmasını, bazı kütüphanelerde grup halinde çalışmak için farklı odalara ihtiyaç duyulmasını, dünyadaki kimi kütüphanelerin artık görsel ve işitsel başka